

VIAȚA CREȘTINĂ

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

DUMINICA FEMEILOR MIRONOSIȚE

Duminica a treia după Paști este închinată Femeilor Mironosițe. Din Scriptură aflăm numele câtorva dintre ele: Maria Magdalena, Salomeea, Ioana, Maria și Marta, Maria lui Cleopa și Suzana. Acestea erau femei credincioase care Îl urmaseră pe Iisus în timpul activității Sale publice.

Obiceiul iudaic cerea ca trupul celui adormit să fie uns cu mir. Având în vedere că îngroparea Domnului s-a făcut vineri în grabă, pentru că începea Sabatul, femeile purtătoare de mir vin la mormântul Domnului să împlinescă ceea ce nu au putut face la îngroparea Sa. Astfel, în prima zi a săptămânii, Duminică, „dis-de-dimineată”, „fiind încă întuneric”, pornesc spre mormântul Domnului ca să un gă trupul Lui, fără să se asigure că vor putea deschide mormântul.

HRIȘTOS A ÎNVIAT!

Căci se întrebau: „Cine ne va prăvăli nouă piatra de la ușa mormântului?” (Marcu 16, 3). Însă, dragostea față de El nu le face să rămână departe de Cel îngropat.

Sfintele Evanghelii ne spun că, ajunse la mormânt, „au văzut că piatra, care era foarte mare, fusese răsturnată” (Marcu 16,4). Intrând în mormânt au văzut un tânăr (înger) șezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veșmânt alb și s-au spăimântat. Acesta le-a vestit Învierea Domnului: „Căutați pe Iisus Nazarineanul, Cel răstignit? A înviat! Nu este aici. Iată locul unde l-au pus. Dar, mergeți și spuneți ucenicilor Lui și lui Petru că va merge în Galileea” (Marcu 16, 6-7). Pentru dragostea lor mare față de Hristos, au fost răsplătite cu bucuria de a se întâlni cu Însuși Hristos Cel înviat din morți.

Diferența dintre rai și împărăția lui Dumnezeu

Sfântul Ioan Damaschin, în *Dogmatica* sa, spune că „raiul este material și spiritual și în el stau sfinții până la sfârșitul lumii”. După Judecata de apoi, dreptii vor intra împreună cu Hristos întru împărăția cerurilor. În rai, sfinții și dreptii nu se împărțesc direct de slava Prea Sfintei Treimi, ci numai în parte. Iar când vor „intra întru slava Sa”, atunci „vor fi puru-rea cu Domnul”.

În rai stau dreptii numai provizoriu, temporar, până la înfricoșata judecată generală; iar în împărăția lui Dumnezeu petrec veșnic împreună cu îngerii, în lumina cea neînserată a Prea Sfintei Treimi. În rai, sufletele pot fi mutate dintr-o stare de fericire în alta, potrivit cu faptele făcute pe pământ, și potrivit cu rugăciunile și milosteniile ce se fac pentru ele; iar în împărăția lui Dumnezeu toate sunt desăvârșite și veșnice.

Raiul este o grădină dumnezeiască, cu pomi, cu flori, cu păsări cerești, cu fericire nedeplină, situată „în cer”. Iar împărăția lui Dumnezeu este însuși locul slavei, unde se află scaunul Prea Sfintei Treimi, situată deasupra cerurilor, în „cerurile cerurilor”, despre a cărei slavă nimeni nu poate vorbi; nici om, nici înger, nici însuși Sfântul Pavel, care a fost răpit până la al treilea cer (II Corinteni 12, 3-4). Așadar, primul om a pierdut, prin păcat, raiul, o grădină cerească, iar prin credința în

Iisus Hristos și prin sfințenie va dobândi nu o grădină, nu raiul cel dintâi, ci însăși împărăția slavei lui Dumnezeu.

„Cunosc un om în Hristos, care acum paisprezece ani - fie în trup, nu știu; fie în afară de trup, nu știu, Dumnezeu știe - a fost răpit unul

ca acesta până la al treilea cer. Și-l știu pe un astfel de om - fie în trup, fie în afară de trup, nu știu, Dumnezeu știe, că a fost răpit în rai și a auzit cuvinte de nespus, pe care nu se cuvine omului să le grăiască.”

(Părintele Ilie Cleopa)

„A înviat Hristos? A, bun... Să revenim la ale noastre!”

La fiecare sărbătoare a Paștilor, unul dintre subiectele de discuție publică este dedicat celor care vin la slujba Învierii, „iau lumină”, apoi se întorc îndată la ale lor. De obicei, sunt dintre cei care nici de-a lungul anului nu se lasă văzuți pe la biserică și care nu au un motiv anume pentru care nu stau la slujbe. Pe aceștia avem tendința de a-i critica sau certa. O vreme am fost ispitit și eu să iau o astfel de „atitudine”. Apoi m-am privit în oglinda conștiinței și am realizat că nu sunt cu nimic mai breaz decât ei. Măcar ei sunt onești – atâta înțeleg din Sfintele Paști, atâta pun în practică. Pe când eu... pe când noi, cei care rămânem la slujbă până la sfârșit... noi credem că împlinim toate „până la capăt”. Așa să fie?

De-a lungul Postului Mare, ne-am străduit cumva să ținem cât mai aproape de Dumnezeu. Mai ales în Săptămâna Mare căutam să fim cât mai receptivi la Sfintele Pătimiri ale Domnului. Dacă ne străduim și postim mai aspru, dacă ne rugăm mai mult, ni se pare chiar că suntem fiecare un alt Simon din Cirene, pășind spre Golgota alături de „Iisus Nazarineanul, Împăratul iudeilor” (Ioan 19, 19). Ne minunăm, ne tânguim, prohodim. Așteptăm cu încordare zorii Învierii. Trăim zilele Sfintelor Paști cu o bucurie mai degrabă de nuanță culinară. Apoi, gata! „A înviat Hristos? A, bun... Să revenim la ale noastre!”. Ne comportăm ca și cum Mântuitorul a înviat pentru El Însuși, ca să-Și demonstreze că se poate. “Yes, He can!”. Răsufilăm ușurați că am mai „prins” și anul acesta o Înviere. Dar viața trebuie să revină la „normal”, nu-i așa?

Înțelepciunea străveche nota că toate sunt deșertăciune: „**Ceea ce a mai fost aceea va mai fi, și ceea ce s-a întâmplat se va mai petrece, căci nu este nimic nou sub soare**” (Eclesiastul 1, 9). Or, Învierea vine cu o nou-tate absolută în istorie: pentru prima dată, moartea este învinsă definitiv, cu propriile sale arme. Chinurile din partea semenilor devin prilej de manifestare a iubirii. Ocară și scui-pările accentuează demnitatea. Bătăile mângâie. Judecata nedreaptă face mai strălucitoare virtutea răbdării. Trădarea întărește prietenia. Setea se preface în izvor de apă

Precum Luca și Cleopa, să ne lăsăm „cuprinși de întristarea” (Luca 24, 17) cea după Dumnezeu. Va găsi Mântuitorul o modalitate de a Se alătura călătoriei noastre prin această viață, de a ne încălzi inimile cu dumnezeiești Scripturi și a ni Se descoperi în chip euharistic.

vie. Smerenia face din Cruce cel mai prețios tron împărătesc.

Oare de ce după Învierea Sa Hristos nu a revenit în mijlocul ucenicilor, așa cum a stat vreme de vreo trei ani? De ce le apărea, apoi dispărea din mijlocul lor? De ce nu a rămas cu ei și apoi cu toate generațiile care s-au succedat până azi, propovăduind și făcând minuni? Nu ar fi fost mai „eficientă”, astfel, propovăduirea Împărăției Cerurilor? De ce a trebuit să Se înalțe cu Trupul la Cer? Știm că în timpul petrecut pe pământ Domnul era adesea asaltat, încât unii (precum paralizatul din Capernaum) abia reușeau să ajungă la El. Aparițiile și disparițiile din perioada dintre Înviere și Înălțare îi pregătesc pe ucenici pentru un mod de a relaționa mai intim cu Hristos. El devine, în chip paradoxal, mai accesibil când nu e cu ei, decât atunci când era cu trupul pe pământ. Această prezență a Lui în inima noastră se poate face simțită oricând și oriunde – depinde doar de noi dacă deschidem ușa inimii (cf. Apocalipsa 3, 20).

Învierea – în chip firesc urmată de Înălțare și de Cincizecime – **reconfigurează viețile noastre**. Sigur, noi putem rula în continuare cu **omul 1.0 (Adam cel vechi)**. Dar, iată, ne putem instala în **Omul 2.0 (Adam Cel Nou)**. Prea mult și prea ades trăim ca și cum n-a înviat Hristos sau ca și cum asta nu ne privește pe noi. Nu luăm Învierea la modul foarte personal.

Și, dacă tot vom reveni la ale noastre, măcar să o facem precum cei doi care s-au întors la preocupările lor, adică au mers la „o țarină” (cf. Marcu 16, 12) aflată la Emaus. Precum Luca și Cleopa, să ne lăsăm „cuprinși de întristarea” (Luca 24, 17) cea după Dumnezeu. Va găsi Mântuitorul o modalitate de a Se alătura călătoriei noastre prin această viață, de a ne încălzi inimile cu dumnezeiești Scripturi și a ni Se descoperi în chip euharistic.

Pr. Constantin STURZU
Sursa: doxologia.ro

«Este adevărat lucru că atât cât omul alergă să ajute pe ceilalți, tot atât prisosește harul lui Hristos în el, pentru că iubirea este porunca lui Dumnezeu, prima și cea mai mare: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău din tot sufletul tău și din toată inima ta”. Iar cea de-a doua asemenea ei: „Si pe aproapele tău ca pe tine însuși”.»

Gheron Iosif Isihastul